

# РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. Поморие, 28.12.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ПОМОРИЕ, V СЪСТАВ**, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛАЗАР К. ВАСИЛЕВ

при участието на секретаря Валентина Ат. Анджерлиева  
като разгледа докладваното от ЛАЗАР К. ВАСИЛЕВ Гражданско дело № 20222160100680 по описа за 2022 година

**и за да се произнесе, взе предвид следното:**

Предмет на разглеждане са **предявени** от К. И. Ц. с ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: гр. С..., срещу **Община Поморие с БУЛСТАТ 000057179**, с адрес: гр. П., ул. ., **обективно кумулативно съединени осъдителни иски** с **правно основание чл. 49 във вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от 25 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, претърпени в резултат от счупване на глезенната става на левия крак, настъпила на 20.08.2020г. поради спъване в неравна част на асфалта на пешеходна пътека, находяща се в гр. Поморие, ведно със законната лихва, считано от 20.08.2020 г., до окончателното изплащане на задължението.

По твърдения в исковата молба, на 20.08.2020г. в гр. Поморие, пресичайки като пешеходец на пешеходна пътека, която има неравности - част от асфалта е по-висока (стърчи) със 6-7 см. от останалото ниво на пешеходната пътека, ищцата е паднала и е получила счупване на глезенната става на левия крак (фрактура на латерален малеол на лява глезенна става). Същата е била обездвижена с гипсова имобилизация за срок от 6 седмици, претърпяла е антикоагулантна терапия. Предвид това се твърди, че ищцата е изпитала интензивни болки и страдания за продължителен период от време. Сочи се, че към момента на депозиране на исковата молба все още изпитва болки и възстановителният процес не е приключил.

Ищцата намира, че за претърпените от нея болки и страдания следва да отговаря Община Поморие, която в качеството си на собственик на общинските пътища, улиците, булевардите, площадите и обществените

паркинги в селищата, по силата на чл. 2, ал. 1, т. 2 от Закона за общинската собственост, във връзка с параграф 7, ал. 1, т. 4 от ПЗР на Закона за местното самоуправление и местната администрация, е длъжна да стопанисва и поддържа в изправност повереното □ имущество и носи отговорност за причинените вреди на трети лица. Счита, че ответникът има както общо задължение да поддържа собствените си вещи в безопасно и годно за използване състояние с грижата на добър стопанин - чл. 11, ал. 1 от ЗОС, така и специални задължения по чл. 3, ал. 1 от ЗДвП и чл. 31 от Закона за пътищата - да стопанисва и поддържа в изправност улиците и общинските пътища, да организира движението така, че да осигури условия за бързо и сигурно придвижване.

По изложените съображения моли за уважаване на предявените иски и претендира разноски.

**В срока по чл. 131 ГПК ответникът депозира отговор на исковата молба**, в който оспорва фактическите твърдения и правни основания, заявени от ищцата в исковата молба и допълнителната молба от 14.03.2022г. Счита иска за необоснован и недоказан в неговата цялост, в това число механизма и условията на осъществяване на произшествието, настъпването на твърдените вреди и причинно-следствената връзка между тях.

Твърди, че соченият от ищцата пътен участък е изграден съобразно нормативните изисквания и поддържан в годен за експлоатация вид, при липсата на компрометирани участъци, които с оглед своята структура, големина и вид представляват заплаха за здравето и безопасността на участниците в движението. Сочи, че не са налице части от пътната настилка, които да са в неизправно състояние и да станат причина за описаното увреждане. Предвид това намира, че не е доказано наличието на противоправно деяние от страна на Общината, изразяващо в нейно бездействие по поддръжка, ремонт и обезопасяване на пътя. Твърди, че настъпилото травматично увреждане се дължи изцяло на поведението на ищцата като пешеходец и подвеждането на Общината под отговорност е неоснователно.

Ответникът счита, че съставът на деликтната отговорност не е реализиран, а причинно-следствената връзка е прекъсната, тъй като доброто състояние на пътната настилка означава, че причината за падането на ищцата се дължи не на пътна неравност, а на субективен фактор. Твърди, че ищцата е допринесла за настъпване на произшествието, като не е положила необходимата грижа за своята безопасност и здраве, поради което евентуално е налице съпричиняване. Отделно сочи, че ищцата не е положила и необходимите грижи за намаляване и ограничаване размера на вредите, тъй като в продължение на повече от седем дни не е предприела действия по получаване на адекватна лекарска помощ и лечение.

Оспорва и размера на исковата претенция, като сочи, че същият е завишен и несъответен на търпените от ищцата болки и страдания, които са с относително малък интензитет и продължителност. Счита, че по делото няма данни за проведеното лечение на телесната повреда, както и за изхода от него,

за продължителността на възстановителния процес, както и за здравословното състояние на ищцата в момента.

С тези аргументи моли за отхвърляне на предявените искове и претендира разноски.

**В производството е конституирано трето лице помагач - „Дженерали Застраховане“ АД с ЕИК 030269049, със седалище и адрес на управление град С., на страната на ответника Община Поморие, на основание чл. 219 от ГПК.**

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищцата, чрез процесуалния си представител адвокат К. П., поддържа иска, като счита, че от събраните по делото доказателства в пълнота се установяват основание и размера на претенцията. Претендира присъждане на разноски, като релевира възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника.

Ответникът Община Поморие, чрез процесуалния си представител адв. Б., поддържа изложените възражения в отговора на исквоата молба. Сочи, че ищцата има изключителна вина за получените от нея увреждания. Претендира присъждане на сторените разноски.

Третото лице помагач не се явява в проведеното последно съдебно заседание, но е депозирало писмена молба, с която моли предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

**Съдът като взе предвид събрания и приобщен по дело доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:**

От представения по делото Амбулаторен лист № 015031 от 27.08.2020г. е видно, че на 27.08.2020г. в 12:08 часа ищцата е била прегледана от д-р Д.М., като при прегледа е констатирано счупване на външен латерален малеолус. В анамнезата е посочено, че пациентката преди няколко дни паднала и си ударила левия крак.

От допълнителен лист към горепосочения амбулаторен лист № 015031, (л. 7 от делото на АССГ) е видно, че 8 дни след като контузила лявата си глезенна става, ищцата е натоварвала засегнатия крайник. След извършения преглед на 27.08.2020г. се установила фрактура на латерален малеол на лява глезенна става, без дислокация. Приложена е гипсова имобилизация, която е следвало да остане 6 седмици.

От представена по делото информация от извършено рентгеново изследване на ищцата от 26.08.2020г. в ДКЦ XVIII София ЕООД е видно, че при рентгенография на глезенна става е констатирана една проекция, представляваща напречна фрактура на латералния малеол на лявата глезенна става.

Видно от Амбулаторен лист № 2528 от 28.10.2020г. ищцата е с поставена диагноза навяхване и разтягане на ставните връзки на глезена. При прегледа се е установила силна палпаторна болка по фибуларен и

подфибуларен малеол на лявата глезенна става.

От Амбулаторен лист № 68 от 05.02.2021г. се установява, че на ищцата е поставена основна диагноза – последици от други счупвания на долен крайник. При снемане на анамнезата Ц. се оплакала от болки и подуване на ляв глезен от няколко месеца. Сочил, че е имала счупване през месец 08.2020г. и **е носила гипс три седмици**. След това гипсът е бил свален и не е провеждана рехабилитация. При прегледа е установено наличие на оток и болезненост по предно-латерално лице на ляв глезен. Движенията в същия са болезнени и ограничени. Установени са клинични и рентгенови данни за посттравматична артроза на ляв глезен и псевдоартроза на фобуларен малеол.

Видно от Амбулаторен лист № 223489068 F9D от 14.12.2022г., на ищцата е поставена основна диагноза двустранна коксартроза. Същата се оплаква от болки в коленете от няколко месеца. Имала е счупване на ляв глезен, което е лошо зарастнало.

От изготвената по делото Съдебно-медицинска експертиза се установява, че на 20.08.2020г. ищцата е получила счупване на страничния глезен на лявата глезенна става, като е възможно счупването да е настъпило вследствие на стъпване накриво. За увреждането е проведено консервативно лечение чрез гипсова имобилизация, комбинирано с медикаментозно лечение.

Вещото лице е посочило, че обичайно такива увреждания се възстановяват за около 2,5 до 3 месеца. В острия период, който е около две седмици, се наблюдават силни болки и изразен оток. След като е прегледало наличната по делото документация от проведените прегледи на ищцата, вещото лице е установило, че към 09.02.2021г. не е настъпило реално срастване на костните фрагменти, като е налице подвижност на страничния малеол, който най-вероятно причинява установените болка, оток и дефицит на движенията на крайника. Предвид това вещото лице е посочило, че може да се приеме, че към този период трайно ограничение на подвижността на крайника е било налице, като същото е в причинно-следствена връзка със счупването.

Вещото лице е установило още, че ищцата страда от артрозни заболявания в областта на гръбначния стълб, дископатии в областта на шийната и поясната област, двустранна артроза в тазобедрените стави, артроза на коленните стави, както и артроза в областта на левия глезен. Това състояние на ищцата представлява хронични заболявания на опорнодвигателния апарат, които сами по себе си обуславят функционален дефицит на описаните нива. Вещото лице е посочило, че тези заболявания дават основание да се предполага, че обичайните периоди за възстановяване при травми се удължават, както и че е възможно да се наблюдава непълноценен оздравителен процес.

В съдебно заседание вещото лице е посочило, че констатираното натоварване на крайника преди неговата имобилизация е повлияло на продължителния оздравителен процес. Вещото лице е посочило, че за удължаване на оздравителния процес са имали значение и други фактори, а именно предразположеността на ищцата към артрозни заболявания, както и

това, че е носила гипса в продължение на 3 седмици, при положение че е имало указания да го носи 6. Това според вещото лице е оказало определящо значение за наличието на подвижна става, каквато се наблюдава при ищцата и която говори на незавършен оздравителен процес.

По делото е допусната и изготвена Съдебно-техническа експертиза, при извършването на която вещото лице е установило, че на кръстовището на ул. „Екзарх Йосиф“ и ул. „Ген. Скобелев“ пред аптека „Марешки“ има положен бетонов разтвор, наподобяващ рампа за изравняване на нивата между бордюра на тротоарната настилка и участък пред пешеходната пътека, в близост до водосъбирателна шахта.

Така излетият разтвор е на почти 50 см от първата линия на пешеходната пътека, а ръбът му е на приблизително 5 см от ръба на шахтата. При оглед на място вещото лице е констатирало, че на същата пешеходна пътека има шахта от страната на аптека Марешки, която е завъртяна на 45° спрямо ширината на пешеходната пътека. Най-близкото разстояние между шахтата и пешеходната пътека е 80 см., като има пропадане на шахтата спрямо нивото на пътното платно, което варира от 0 до 2-3 сантиметра. Вещото лице е констатирало още, че видът, в който е изпълнена пешеходната пътека, не е променян от март 2012 г. или от по-рано, като същият не отговаря на техническите изисквания, заложили в цитираната наредба, в това число и на чл.14 от същия документ.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на допуснатите в полза на ищцата свидетели Р. К. П. и Н. Я. А..

В показанията си свидетелката П. сочи, че през август месец на 2020г. заедно с ищцата били на почивка в гр. Поморие в Стария град. По обяд като се връщали от плаж минали покрай аптека Марешки и тръгнали да пресичат пешеходната пътека. Когато слязла на пешеходната пътека свидетелката видяла как К. Ц. пада до нея. Опитала се да я вдигне но не можала. Свидетелката сочи, че е видяла, че на пешеходната пътека има отливка с неравност, която е възприела като асфалтова неравност. Същата била направена вероятно за слизване с детски колички, но била неспособно направена. Свидетелката помогнала на ищцата и двете се прибрали в наетата от тях квартира, като Ц. не можела да си стъпи на крака. По-късно познат човек на двете жени закарал ищцата в болницата в гр. Поморие, но тъй като нямало лекар се наложило да си тръгнат. На другия ден ищцата посетила болница в Бургас, където ѝ казали, че кракът ѝ е изкълчен. Ищцата сама си обинтовала крака и до края на почивката била на легло.

Разпитана в съдебно заседание свидетелката А. сочи, че двете с ищцата са съседки в гр. София и приятелки, като се познават от около 15-16 години. През 2020г., когато ищцата се върнала от почивка в гр. Поморие се обадила на свидетелката и ѝ казала, че нещо се е случило с крака ѝ. Казала ѝ, че била прегледана от лекар в Бургас, който без да направи снимка ѝ казал, че кракът ѝ е изкълчен. Когато за пръв път свидетелката видяла ищцата, последната била много зле. Била си превързала крака и си била направила шина.

Свидетелката твърди, че след около четири пет дни, след като се е прибрала от Поморие, ищцата е отишла на лекар в София, където са направили снимка и се е установило, че кракът е счупен. А. излага, че свидетелката се оплаквала, че кракът я боли, като и към момента на заседанието все още се оплаква от болки. Свидетелката ходела да □ помага и да пазарува, ако от нещо има нужда, а с ищцата живеели и синът □ и снаха □. На въпрос за поставения гипс свидетелката сочи, че ищцата е носила същия около месец.

По делото е разпитан и един свидетел, допуснат в полза на ответната страна - Х.К.П.. Същият сочи, че работи в Община Поморие като главен експерт инвеститорски контрол, а във функциите му влиза задължението строителство и поддръжка на пътищата, в това число и инфраструктурата на Община Поморие - улици, тротоари и осветление. Свидетелят сочи, че от 2019г. в района около аптека Марешки не е извършван ремонт нито на пътната настилка нито на пътните съоръжения и той към момента е в състоянието, в което е бил и към 2019г. Свидетелят сочи, че не му е известно от тротоара да е изградена рампа към пътното платно, като мисли, че от страната на аптеката Марешки няма изградена рампа, която да се ползва за плавно слизване и качване от и на тротоара. Свидетелят сочи, че работата му е да знае къде има изградени изкуствени неравности по пътя и пътните съоръжения, като няма такава от тротоара пред Марешки към пешеходната пътека.

**При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:**

Съгласно чл. 49, ал. 1 от ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнение на тази работа. Отговорността по чл. 49, ал. 1 от ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия, има обезпечително-гаранционна функция и не произтича от вината на лицето, което е възложило работата. За да възникне тази отговорност следва да се установят следните правнорелевантни факти: че натовареното лице е причинило вредата на пострадалия противоправно и виновно, и то при или по повод на възложената му работа. В случаите, когато пострадалият е допринесъл за настъпването на вредите, приложение ще намери разпоредбата на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

Предмет на разглеждане е иск по чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на неправомерно бездействие, изразяващо се в ненадлежно обезопасяване на тротоар и пътна настилка, представляващи публична държавна собственост на Община Поморие.

Претърпените от пострадалата вреди подлежат на обезщетяване на основание чл. 49 от ЗЗД, доколкото вредите не биха могли да настъпят от обективно присъщи свойства и вътрешни характеристики на асфалтовата настилка, а са свързани с човешка дейност по обезопасяването и поддържането на пътното платно и тротоарите в изправност и в съответствие с нормативно установените изисквания. В този смисъл е и изложеното от

вещото лице по допуснатата Съдебно-медицинска експертиза, като експертът изрично е посочил, че уврежданията получени от ищцата са в причинно-следствена връзка с падането ѝ на процесната дата.

Самото падане от своя страна отново се дължи на неизпълнено задължение от страна на Община Поморие да изгради и да поддържа пътните съоръжения във вид, в който да са безопасно за преминаващите през тях лица, като съображенията на настоящия състав в тази насока са следните:

При деликт, когато едно лице действа и от това действие последват вреди, то дължи обезщетение, ако действието му е противоправно, като вината се предполага. Когато едно лице бездейства и от това бездействие последват вреди, то дължи обезщетение, ако не е предприело действията, които е било длъжно да извърши. Предприело ли е с дължимата грижа предписаните от закона действия, лицето не отговаря за вреди, дори тези действия да не са дали очаквания резултат. Държавните органи, в т. ч. общините са длъжни да изпълняват правомощията си, защото така те постигат целта на закона – добро управление на съответните обществени процеси. Когато общината не предприеме предписано от закона действие или го предприеме, без да положи дължимата грижа и от това настъпят вреди, тя дължи обезщетение. Ако предписаното от закона действие е предприето с дължимата грижа и въпреки това настъпят вреди, общината не дължи обезщетение - в този смисъл Решение № 488/07.02.2012 г. по гр. д. № 899/2010 г. на ВКС, IV ГО.

Съгласно § 6, т. 6 от ДР на ЗДвП, „тротоар“ е изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, ограничаваща платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци, а „път“ е земна площ или съоръжение, предназначени за движение на пътни превозни средства или на пешеходци /т. 1 на § 6/. Предвид това, следва да се приеме, че процесната тротоарна настилка и пътното платно пред нея, между които е изградено съоръжение тип рампа, са част от инфраструктурната мрежа, а нормата на чл. 30, ал. 4 от ЗП възлага в тежест на Общината контрол върху изграждането, поддържането и ремонта им.

Уличният тротоар, до който е изградена „рампа“ за слизване и качване на колички, е публична общинска собственост, съгласно чл. 2, ал. 1 вр. § 7, т. 4 ПЗРЗМСМА. Според нормата на чл. 8, ал. 3 ЗП, общинските пътища са публична общинска собственост, като на основание чл. 31 ЗП, изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища се осъществяват от общините. Поддържането на тротоарите също е задължение на съответната община както беше посочено по-горе /чл. 30, ал. 4 ЗП/. Задължение на общинската администрация е осигуряването на условия за провеждане на пешеходното движение, чрез изграждане на тротоари, пешеходни алеи и др. /чл. 79 ЗУТ/. На основание чл. 6, ал. 1, т. 4 ППЗДвП, стопанисващият пътя е длъжен да вземе своевременно мерки за отстраняване на препятствията по пътя и да осигури безопасно движение. Като собственик на общинските пътища, ответникът е задължен да поддържа същите, поради което той е и пасивно легитимиран да отговаря по искове за вреди, причинени от препятствия на пътя, независимо дали същите се намират на платната за

движение на ППС или на тези, предназначени за движение на пешеходци.

Като не са констатирани незаконосъобразното монтиране на тази рампа, както и като не са превели пътното платно в съответствие с нормативните изисквания, служителите на ответника са в неизпълнение на законово възложените им задължения, поради което са налице предпоставките на чл. 49 от ЗЗД за ангажиране отговорността на Община Поморие.

В подкрепа на гореизложеното са събраните по делото доказателства. Видно от заключението на изготвената СТЕ, видът, в който е изпълнена пешеходната пътека, който не е променян от март 2012 г. или от по-рано, не отговаря на техническите изисквания, заложиени в цитираната наредба, в това число и на чл.14 от Наредба за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпна среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията. В тази връзка на първо място следва да се държи сметка, че макар наредбата да е обнародвана през 2021г. то същата предвижда, че общините следва да приведат пътните настилки и съоръжения в съответствие с нейните изисквания. Дори това да не бе така, то община Поморие не е освободена от задълженията си да изгради и поддържа пътните платна, тротоарите и пътните съоръжения във вид, който да гарантира безопасното придвижване на хора и автомобили.

Нещо повече, от разпита на допуснатия в полза на ответника свидетел се установи, че именно той има задължението да следи за изправността на пътищата и пътните съоръжения. Свидетелят излага още, че не знае на процесната локация да има изградена рампа за слизване и качване от и на тротоара от пътното платно, която да е към пешеходната пътека. Въпреки че свидетелят не знае за такава рампа, то наличието на същата се доказва с категоричност от доказателствата по делото, включително от заключението по СТЕ и приложените към него снимки. Фактът, че свидетелят не знае за така изграденото съоръжение подкрепя напълно извода на съда, че Община Поморие, чрез лицата, на които е възложила контрол на строителство и поддръжка на пътищата, в това число и инфраструктурата - улици, тротоари и осветление, е бездействала, като не е отстранила неизправности и е допуснала нерегламентирано изграждане на пътнo съоръжение.

Следва да се има предвид, че в хода на настоящото производство не се установи кой и кога е изградил рампата между тротоара и пътното платно на мястото на инцидента, но както се посочи по-горе, наличието на това съоръжение към 20.08.2020г. се доказва безпротиворечиво.

Установи се още, че процесният участък, където се е осъществил инцидентът, се намира под надзора на Община Поморие, доколкото задължение за поддържане на общинските пътища и за осигуряване на безопасна среда за движение на гражданите, в т. ч. и пешеходно е възложено на ответника. Предвид това съдът счита, че неупражняването на надзор, включително неизпълнението на задължението за осигуряване на безопасна градска среда е станало причина, при пешеходното си движение, ищцата да падне и да получи телесните увреждания.

От доказателствата по делото и по-конкретно медицинските документи



се установи, че ищцата е счупила левия си глезен на 20.08.2020г., като впоследствие на 27.08.2020г. □ е бил поставен гипс, който да имобилизира счупването. Установи се още, че и към настоящия момент за ищцата е налице незавършил оздравителен процес, който се дължи както на обективното □ цялостно здравословно състояние, така и на факта, че преди поставяне на гипса е натоварвала крайника, като по този начин е задълбочила увредата му. Установи се още, че ищцата не е носила гипса си в продължение на 6 седмици, както е било предписано, а само 3.

Във връзка с претърпените увреждания, болите и страдания и продължителността на възстановителния процес съдът кредитира изцяло като достоверни показанията на свидетелките Р. К. П. и Н. Я. А.. Показанията на свидетелите са обективни, логични и последователни, като съдът възприема същите като достоверни. Същите не навлизат в противоречие и с останалия събран по делото доказателствен материал. Напротив, изложеното от свидетелката А., че ищцата все още се оплаква от болки в глезена, се потвърждава и от заключението по СМЕ.

Въпреки горното съдът намира, че е неоснователно възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата, при твърдения, че същата е проявила груба небрежност при движението си. В тази връзка е недопустимо да се възлага в тежест на гражданите да следят къде има поставени препятствия по тротоарите и пътищата, за да не се спъват в тях и да не падат. В тежест на всяка община е да осигури безопасна среда за пешеходното движение на своите жители, а не да им вменява отговорността за настъпил неблагоприятен резултат от неизпълнението на собствените си задължения.

Макар да не е налице съпричиняване, действията на ищцата след инцидента, свързани с провеждането на лечение и съблюдаване на медицинските предписания, както и общото □ здравословно състояние преди падането, следва да се ценят при определяне на размера на дължимото обезщетение.

**От изложеното дотук, съдът намира, че предявеният иск за имуществени вреди е доказан по своето основание, като от гледна точка на деликтната отговорност, установената по делото фактическа обстановка и посоченото деяние представлява противоправно бездействие, за което следва да се ангажира отговорността на ответника по реда на чл. 49 от ЗЗД.**

#### **Относно размера:**

За да определи паричния еквивалент на неимуществените вреди и с оглед необходимостта преценката да бъде извършена по справедливост, съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, съдът следва да съобрази установените по делото конкретни обстоятелства, в т. ч. характер и степен на увреждането, вредоносните последици, продължителност и интензитет на същите, възрастта на увредения, здравословното му състояние и др. Компенсирането на вредите на увреденото лице от вредоносното действие следва да бъде в

пълна степен, като съдът дължи преценка на всички доказателства, релевантни към реално претърпените от увреденото лице вреди (болки и страдания), в съответствие с принципа за справедливост /така Решение № 407/2010 г. по гр. д. № 1273/2009 г., г. к., III г. о. на ВКС и Решение № 177/2009 г. по т. д. № 14/2009 г., т. к., II т. о. на ВКС/.

При преценка установените по делото обстоятелства, съдът намира, че ищцата е доказала твърдението си, че вследствие инцидента от 20.08.2020 г. е претърпяла неимуществени вреди, като интензитетът и продължителността на същите обосновава обезвредата им, чрез заплащане на обезщетение в 5 000 лв. При определяне на така посочения размер съдът съобрази получената травма, която представлява средна телесна повреда, както и болката, която ищцата е изпитвала през целия период от датата на увредата, продължителността на острия период на възстановяване, който е около 2 седмици, както и обстоятелството, че и към момента на депозиране на исковата молба ищцата не е била напълно възстановена. Съдът съобрази и възрастта на ищцата, цялостното ѝ здравословно състояние, което предполага несъвършено протичане на оздравителния процес поради предразположение към артрозни заболявания. От съществено значение за определяне размера на обезщетението са и обстоятелствата, че ищцата е натоварвала глезена в продължение на една седмица преди поставяне на гипса, както и че е махнала същия след три седмици, а не след 6, както ѝ е било указано.

**С оглед на горното съдът намира, че искът за неимуществени вреди следва да бъде уважен до размера от 5 000 лв., а в останалата му част до предявения размер от 25 000 лв. следва да бъде отхвърлен.**

#### **По претенцията за лихви:**

Предвид липсата на извършено от ответника доброволно плащане на дължимото обезщетение, на осн. чл. 86, вр. чл. 84 от ЗЗД на ищцата следва да бъде присъдено и обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху уважения размер на главницата, считано от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане.

#### **По съдебните разноски:**

При този изход от спора всяка от страните има право на присъждане на сторените от нея разноски, съобразно уважената и отхвърлената част на иска.

Ищцата е била освободена от заплащане на такси и разноски в настоящия процес, като същата е представлявана от процесуални си представил въз основа на Договор за правна защита и съдействие, сключен на 05.09.2023г. (в периода на действие на актуалната редакция на Наредба 1) по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА – безвъзмездно. Предвид това и съобразно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба 1 за минималните адвокатски възнаграждения, в полза на адвокат К. П. следва да се определи възнаграждение в размер на 2650 лв., като същото следва да се намали съобразно отхвърлената част от иска, респективно в полза на адвокат П.

следва да се присъди сумата **от 530 лв.**

Ответникът е представил списък на сторените от него разноси, видно от който претендира присъждане на сумата от 1800 лв. за адвокатско възнаграждение, както и 300 лв. за внесени депозити за изготвяне на съдебни експертизи – по 150 лв. за всяка от експертизите. Към списъка са представени и доказателства за действителното извършване на разходите, като от Договор за правна защита и съдействие, сключен на 09.06.2022г. е видно, че ответникът е заплатил в брой на адвокат Б. сумата от 1800 лв. Така посоченият договор е бил сключен при действие на предходната редакция на Наредба 1 за минималните адвокатски възнаграждения, при която при иск от 25 000 лв. минималният размер на адвокатското възнаграждение възлиза на 1280 лв. Като взе предвид това и като съобрази фактическата и правна сложност на производството, в това число и проведените открити съдебни заседания и събрания доказателствен материал, съдът намира, че релевираното възражение по чл. 78, ал. 5 от ЗЗД за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар е неоснователно и като такова не следва да бъде уважено. С оглед изложеното и съобразно отхвърлената част от иска, ищцата следва да бъде осъдена да заплати в полза на ответника сумата от 1024 лв. за адвокатско възнаграждение, както и сумата от 240 за заплатените депозити за вещи лица.

Тъй като ищцата е освободена от заплащане на такси и разноси, в тежест на същата не следва да се възлага заплащане на държавата такса, както и на заплатените от бюджета на съда разноси за възнаграждения на вещи лица. Ответникът следва да бъде осъден да заплати дължимата държавна такса за уважената част от исковата претенция, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, която възлиза на сумата от 200 лв.

За пълнота на изложеното следва да се отбележи, че в полза на третото лице помагат разноси не се следват, съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 10 от ГПК.

**Воден от горното, съдът**

**РЕШИ:**

**ОСЪЖДА** Община Поморие с БУЛСТАТ 000057179 , с адрес: гр. П., ул. . , да заплати **К. И. Ц. с ЕГН \*\*\*\*\***, с постоянен адрес: гр. С..., сумата от **5 000 лв. (пет хиляди лв.)**, представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди – болки и страдания, възникнали в резултат от счупване на глезенната става на левия крак, настъпила на 20.08.2020г. поради спъване в неравна част на асфалта на пешеходна пътека, находяща се в гр. Поморие, ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от датата на увреждането 20.08.2020г. до окончателното погасяване на задължението, **като ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за сумата над 5 000 лв. до пълния размер на исковата претенция от 25 000 лв.

**ОСЪЖДА Община Поморие с БУЛСТАТ 000057179** , с адрес: гр. П., ул. ., да заплати в полза на съдебна власт, по сметка на РС Поморие, сумата от **200 лв.**, представляваща държавна такса върху уважената част от исковата претенция, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

**ОСЪЖДА Община Поморие с БУЛСТАТ 000057179** , с адрес: гр. П., ул. ., да заплати в полза на адвокат **К. П.** сумата от **530 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена в полза на ищцата безплатна адвокатска помощ.

**ОСЪЖДА К. И. Ц.** с ЕГН \*\*\*\*\*, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „Левски-Г“ бл. 4, вх. „Д“, ет. 6 да заплати в полза на Община Поморие с **БУЛСТАТ 000057179** , с адрес: гр. П., ул. ., сумата от 1024 лв. за адвокатско възнаграждение, както и сумата от 240 за заплатените депозити за вещи лица, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

**Решението е постановено при участието на Дженерали Застраховане“ АД с ЕИК 030269049**, със седалище и адрес на управление град С., в качеството на трето лице помагач на страната на ответника **Община Поморие.**

**РЕШЕНИЕТО** подлежи на обжалване пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му страните.

Съдия при Районен съд – Поморие: \_\_\_\_\_